

Telegraaf

27 maart 2010 zaterdag

Dubbel glas of de Heere?

Franca Treur is al vergeleken met Maarten 't Hart. Inderdaad, in haar debuutroman Dorsvloer vol confetti speelt het gereformeerde geloof een grote rol. En ook: de jonge Treur weet het gezinsleven van het gelovige Minderhous in mooie taal te vatten. "'s Winters zijn de zondagen het snelst voorbij." Met deze pakkende zin, die tot doorlezen dwingt, beschrijft Franca Treur de dagelijkse besognes van een Zeeuwse plattelandsfamilie. De kerk - zondags drie keer - vervult een spilfunctie in hun bestaan. "Het gaat erom in het leven de hand van de Schepper te zien." Zes jongens en een meisje zijn er, maar Katelijne, de middelste, is 'anders'. Ze houdt van haar familie, maar stelt ook vragen; ze doet mee in het gezin, maar fantaseert ook graag. Vanuit haar perspectief wordt een strenge, maar niet sombere microwereld geschetst. De moeder, uitgedijd door zeven zwangerschappen, zorgt voor de kinderen, vader - met hulp van zoons - voor de koeien. Het woord van God is heilig. Dat leidt tot vermakelijke taferelen, zoals een oma - bij wie is ingebroken - die wanhopig uitroept of ze nu op dubbel glas in plaats van op de Heere moet vertrouwen. Franca Treur is absoluut een talent. Geloofs- en familie zaken, plattelandsgemeenschap, mededogen met de mens, vertelplezier: Treur weet deze ingrediënten kundig te vervlechten tot een meer dan boeiend debuut.

Lies Schut